

## Foia enciclopedica si beletristica cu ilustratiuni.

**PEST'A** Este in fiecare saptamana odata, adica dominec'a  
**9/31** **Pratiutu pentru Austria**  
 pe Jul. Dec. . . . . 4 fl. —  
**1897.** **Pentru Romania**  
 pe Jul.—Dec. unu gabenu.

Nr.  
**28.**

**Cancelari'a redactiunei**  
**Strat'a morariloru Nr. 10.**  
 unde sunt a se adresa manuscriptele si banii  
 de prenumeratiune.

**Anulu**  
**III**

### Imperatulul Massimilianu.

Provedinti'a neincetatu tie-  
 ne lectiuni ome-  
 nimei pentru ca  
 se se indrepte  
 spre adeverat'a  
 cale a fericii-  
 — omenimei i  
 de lipsa si une-  
 le esemple mai  
 miscatorie pen-  
 tru a se descep-  
 ta din letargia,  
 spre a porni pe  
 calea missiunei  
 sale, — in ace-  
 ste lectiuni mari  
 adeseori vede-  
 mu ca servescu  
 de factori unele  
 persoane distin-  
 se, persoane ma-  
 ri, cari se sacri-  
 fica pentru de a  
 servi omenimei.  
 — Vieti'a im-  
 peratulul Mas-  
 similianu inca  
 e o astfelu de



lectiune mare  
 pentru omeni-  
 mea intreaga, e  
 trista, e forte do-  
 rerosa acesta  
 invetiatura, dar  
 nu e fara de  
 mangaiare, ca-  
 ci celu ce a ser-  
 vitu catu de pu-  
 tienu omenimei,  
 elu a vietuitu,  
 si-a implinitu  
 missiunea sa.

Din catastro-  
 fa intemplata  
 mai de curendu  
 in Messicu,  
 multe potu in-  
 vetia cei ce sciu  
 se cunoaste in-  
 tentiunile pro-  
 vedintiei, — —  
 — — lasamu  
 se urmeze aci  
 cate-va schitie  
 mai momentose  
 din vieti'a scur-  
 ta, dar laborio-  
 sa a acestui bar-  
 batu devotatu  
 omenimei, care

si-a sacrificatu fericirea sã pamentesca pentru de a imbratosia o ideia, ce pare cã cu dinsulu a repausatu pentru tempuri îndelungate.

Massimilianu, arhiducele austriacu, s'a nascutu in 6 iuliu 1832. — Pana la 10 aprilie 1864 lumea numai atãta sciea despre densulu, cã e iubitoriu de sciintie si arte, cã e marinariu passionatu si barbatu ce profesiunea principie liberale, — dar n'a fost barbatu de statu, cu atãta mai putieniu soldatu.

A caletoritu mai tóta lumea, inca fiindu abea in alu 18-le anu alu etatei sale a caletoritu prin Greci'a si Asi'a mica; in anulu 1851 a caletoritu prin Sicili'a, Portugali'a, Madeir'a, precum si prin partile de catra média nópte si apusu ale Africeii. In anulu 1855 asidere a intreprinsu o caletoria mai mare pre marea mediterana, cu care ocaziune a cercetatu Palestin'a si Egiptulu, — ér' in anulu 1856 a umblatu prin Germani'a si Francia, apoi la an. 1857 in 27 iuliu si-a tienutu cununi'a cu Siarlot'a fét'a regelui Belgiei in Brussela. Caletori'a sa spre Brasili'a cade in an. 1859 si 1860.

Tenerulu principe imprenna cu soci'a sa au figuratu si in literatura. Elu si-a descrisu caletori'a in patru tomuri si a publicatu doue tomuri de poesii.

Acestu principe teneru, de spiritul naltu si poeticu a fost destinat de imperatoru Napoleonu III. spre a infintiã imperialismulu pe continentele americanu. — Tempulu parea a fi favoritoriu spre realizarea acestui scopu.

Statele unite-americanne in acelu tempu nu putea impedeã intentiunea imperatului Napoleonu, cã-ci resbelulu civilu ce se estinse atunci pe acestu teritoriu republicanu amenintiã chiaru nemicirea unitatei si asié soldatiloru francesi li-a succesu a aredicã tronulu imperialu pe care se urcã apoi Massimilianu.

Asié dara partid'a aristocrata — clericala din Messicu fiindu scutita prin armele francese au prochiamatu imperialismulu si numai de câtu s'a tramisu la Massimilianu o deputatiune, carea i oferì corón'a.

Primirea deputatiunei s'a intemplat in Miramare, si principele a primitu corón'a oferita, cu tôte cã fórte multi lu-rogau, admoniau si i contrastau ca sê nu cerce unu norocu atãtu de dubiu.

Elu ascultã mai multu de instinctulu seu si de indemnarile societii sale. In 14 aprilie 1864 plecã spre America pentru ocuparea tronului seu si spre a-si realisã planurile sale cele marie.

Elu cugetã cã merge sê fericésca pre unu

poporu sbuciumatu de nenumerate revolutiuni si nu sciea, cã e numai unel'a unei partide, carea totu de un'a s'a nisuitu a detronã pre dominorii cei ce voiescu fericirea sã.

Curendu si-perdù visurile de aur si cu adenca machire si-cunoscù pusetiunea sa cea trista.

In decursu de trei ani, câtu a tienutu domnirea sa, republicanii éra se aredicara si nentre-ruptu atacara tronulu odiosu alu imperatului. — Intre aceste resbelulu nordu-americanu s'a finita si republc'a statelor unite revenindu la putere, incepù a amenintiã pre imperialistii din Messicu, acusi — acusi érá sê dechiare resbelu francesiloru, acestia inse voindu sê incungiure acést'a, a parasitu Messiculu. — In armarea acestora, nime nu mai credea cã tronulu imperialu sê mai póta sustã in Messicu, dar Massimilianu nu voi sê parasésca tiér'a, pentru care s'a espusu, ci a remasu pentru cã — sê se in mormenteze sub ruinele tronului seu.

Massimilianu dara remase singuru, enorgiós'a sa socia cunoscandu periclulu mare, ce amenintia tronulu barbatului ei, a grabitu spre Europa pentru a medilocì ajutoriu nou din partea curtei francese, — dar abea a desculecatu, numai de câtu a trebuitu sê recunósca cã — nu e nimeni de a sperã. — Acesta de partid'a a producorã deplorabila in carea se afla in presinte nenorocit'a imperatésa.

In urma imperatulu fù parasitu chiaru si de uniculu seu radiemu, pe care se mai putea increde, — legiunea austriaca inca presentindu fatalitatea ce se totu apropiã, totu a urgitatu ca sê póta merge catra casa si imperatulu a concesu ca sê se disólve acea legiune lasandu fiecaruia in liber'a voia ca sê remana, séu sê parasésca Messiculu. — Numai 400 de ensi au mai remasu spre — a morì cu imperatulu. Disolvearea acestei legiuni s'a intemplat in 6 dicemvru 1864 si de atunci in cóce imperatulu a remasu parasitu de toti partisanii sei.

Elu mai putea parasì Messiculu spre a-si mentea victi'a, dara remasu; — pre generalulu Marques l'a denumitu de locutieninte imperialu éra elu s'a retrasu in fortareti'a Queretaro, — spre o lupta desperata.

Siesedeci si optu de dñle a tienutu acésta lupta desperata, a le careia rezultate, erau pré evident; — in 15 maiu tradatorjulu de Lopez deschise portile fortaretei spre a intrã neamiculu, prin care fapta si-a mentuitu victi'a, pentru ca spre eternitate sê fia mortu inaintea opiniunei publice.

## O sêra pe balconu.

Lun'a argintîa prin nori ratecea,  
Numai ici si colo suridea o stea;  
Inse totusi, Dômné, sêra-asié amata,  
Sêra-atâtu de dulce n'avui neci odata.

Stamu cu angeric'a-mi singuri pe balconu,  
Ascultandu cu sete la suavu-i tonu, —  
Si priviam la fati'a-i blanda, zimbitóre,  
Ce aprinse 'n pieptu-mi foculu de amóre.

Lun'a argintîa prin nori ratecea,  
Numai ici si colo suridea o stea;  
Inse déca 'n ceriuri nu diarieam eu stele,  
Josu vedeam mai mandre, ochii dînei mele.

Dunarea betrana curgea blandu si linu,  
Ascultandu cu dulce viulu meu suspinu, —  
Si fugea de graba colo 'n departare,  
Ca sê nu-mi conturbe fericirea-mi mare.

Éra eu atunco am spusu unu cuventu  
Dînsiôrei mele de uau simtiu pré santu, —  
Si copil'a scumpa in locu de-a respunde,  
Man'a ei mi-o 'ntinse cu priviri profunde.

Eu ca si nebunulu mîi si mîi de ori  
Sarutai ferbinte manile; de flori, —  
Anim'a-mi ferice inqatá 'n placere,  
Câ-ci i s'au datu tôte ce potú a cere.

Pare câ si ceriulu ar fi consimtîtu  
Ce placere simte sufletu-mi mahnitú:  
Norii din naltîme disparura 'ndata,  
Se versà lumina peste lumea lata.

Sinu-mi nu mai scóse plansetu si suspinu,  
Câ-ci se implinise visulu meu divinu;  
De-o ardóre santa mi s'aprinse fati'a,  
Er anim'a-mi dîse: Dulce e viéti'a!

Iosifu Vulcanu.

## DIU VIÉTI'A UNUI JUNE.

Novela.

(Urmara.)

Eram inca june, — eram june cu sufletulu plinu de credintia si sperantia, — cu anim'a plina de sentimentu si de facara, si cu mintea plina de lumini, de cugete feerice, de magice ilusiuni.

Natur'a tota erá naintea mea unu nimbu de lumina, tota frundi'a mi-erá flore si totu omulu frate dulce, cu sufletu naltu si cu parola amicabila.

Oh mi-aducu aminte inca ce erá viéti'a atunci, ce erá visulu desmerdateloru junetie, ce erá speranti'a teneretiei fantasii, — si dorulu inimei cei fragede, si magi'a cugetului — si tota lumea!

Avere materiala n'am posiediutu dela parintii mei; dar am posiediutu o inima adevératu erudita, unu sufletu nepetatu, si unu temeiu santu, pe care erá sê am a-mi cladí fericirea vietii — moralitatea.

Si totusi ah, ce speram sê-mi fia temeiu tare in viéti'a, acea mi-a. fostu ursitorea suferintieloru intr'o viéti'a de chinuri. — Sê fiu remasu sterpu cu sufletulu de orice cultura, sê fiu crescutu ca paserea 'n codru — asiu fi traitu brutu si n'asiu fi sentîtu dorere, câ-ci n'asiu fi speratu si n'asiu fi visatu la fantome nalucitore in lumea asta amara, — apoi celu ce nu scie sperá, celu ce nu scie a se perde prin labirintulu dragiloru visuri, n'are nimica multu si naltu, nu perde nimica scumpu — si dorerea lui e suferivera.

Sê nu fia fostu boldulu acelu divinu asia tare 'n sufletulu meu, boldulu acelu ce asia bate — moralulu: treceam prin desfrenarile lumii ca pescele prin valuri, rideam cu ironia de ce pretiuiá lumea cu atâta sacrificiu, le ignoram ca nebunii, si me 'ntorceam cu hohotu demonescu, dispretiutoriu de insielatiunea cea amara, si nu sciam cuprinde uritiunea pecatului. Astadi me 'nsielá unulu pre mine, mane me vindecam si-i invetiam modulu de insielare, apoi lu insielam eu pe elu, séu pe altulu; — si cand mi vedeam viptim'a svergolindu-se in sangele seu, rideam de ea si me confundam in und'a negreloru desfranâri.

Dar ah, ce asiu avé acuma, cand nu mai potú iubi, nu mai potú insielá pe nime in lume, déca n'asiu avé o credintia mangaitore si o sperantia nalta — câ suferinti'a si traiulu virtutii mai ascépta a sa resplata 'ntr'alta lume, 'ntr'alta viéti'a, unde sufletulu omului nu va fi lasatu pe man'a sortii, pe casulu celu orbu?! . . . .

In etate de optusprediece ani am eredîtu dela unu unchiu, pe neasteptate, o suma mare de bani, unu midilocu la perire, o carare la prepasti'a vietii pentru unu june ce nu scie ce e viéti'a.

Si acumu se incepù viéti'a junelui. Avereá fù talismanulu ce deschide inantea omului lumea cu totu farmeculu, cu tóta magi'a si cu tóta insielatiunea ei. Tôte aplecarile si pasiunele avendu-si obieptele amagitóre, si-casciga unu aventagi rapede catra desvoltarea pre tempuria. Sufletulu insetatu padiesce la pocalulu pla-

cerei si junéti'a infacaráta se pare a absórbe voluptatea ce fantasi'a agera i-o produce cu atá-ta magia.

Lumea a deschisu bratiulu pentru mine, si eu am deschisu bratiulu pentru lume. Sufletulu meu avea pasiune catra placerile ei, si ea mi le intindea cu pocalu dulce, cu pocalu de auru.

S'au ivitu dragile sirene cu canturi dulci si desmerdatóre, s'au ivitu angerii placeriloru cu aripe de auru, — m'au strinsu la sinuri dulcutiele, m'au aredicatu primsfere de lumina, mi-au cantatu doine dormitóre, doine dulci, canturi feerice; — m'au inbetatu, m'a adormitu, m'a leganatu si m'a adiatu ca fetiórele ceresciloru visuri. — Eu mi-am desfasuratu sufletulu si mi l'amu datu placeri si am dormitu dulce si amu traitu visandu.

S'a ivitu amorulu cununatu cu radie, — cu salturi dragalásie, cu zimbete amagitóre — mi-a aredicatu cugetulu in sferile poesiei, si a vediutu luminele ceriului, splendórea destinului omenescu, — mi a saltatu inim'a si a iubitu cu amorulu unei cugetari nalte, divine.

Si am iubitu si am visatu. Amorulu meu si-a castigatu icóna viua in viétia, visulu s'a prefacutu in adeveru. Oh, si adeverulu totu visú e viéti'a pana e dulce; — si dupa díle trecutú, dupa etate lunga, de ni e dulce, — si s'au scimú ca viéta nostra mea e visú, ca mea n'amu traitu si inca avemu a mai cunósee o viétia — viéti'a cea adeverata.

Oh Nina, Nina! . . . .

Asié erá de dulce, asié erá de fraga candu o amu vediutu d'antáiu. O roua ce dórme 'n flóre, o radia scaldata in roua. Frumósa ca dínele floriloru, incantatóre ca ficele primaveri cand se scóla din izvóre si se ivescu pe lunci mandre cu crine inbalsamate, cu sinuri dulcutiele, — si sadescu flori si canta de amoru.

Desmerdarea ei sirena seducatóre, amorulu ei candel'a altareloru vestale; sarutulu ei arom'a floriloru, — totu cugetulu la ea si totu dorulu ei erá fericitoriu.

Si o iubiam cu flacar'a dragiloru junetie si speramu la ea ca la celu d'antáiu visú in viétia, speram asié cum sperédia junele fantasticu la o fantóma nalucitóre pana nu s'a insielatu inca trairu.

Amorulu ei erá o lumina dupa care se orientá viéti'a, visulu si speranti'a mea; amorulu ei erá unu faru divinú ce mi indreptá credinti'a si cugetulu junetieloru mele.

De se inclináu seri incantatóre, me desmerdam cu frundi'a, me desmerdam cu flóre, —

vorbeam cu stelele, vorbeam cu lun'a, — si tóte me precepeau ce e placerea si dorulu meu, — si se pareá cá tóte mi imprumuta inca o scanteia catra fericirea mea.

Dar ah natur'a ca tóte 'n natura: viéti'a, placerea, amorulu si ur'a au acelasi destinú — se traiésca si sê apuna-lasandu dupa sine. o palida suvenire, astfeliu ca canteculu sirenicu unu echo linu monotonu. Amorulu Ninei mele s'a desvoltatu ca frundi'a 'n sóre — si cand si a ajunsu flóreá, astfeliu ca unu fluturu de auru a batutu in aripióre si-a sburatu prin nimbulu visâriloru copilaresci; si a afluatu altu bratiu pentru fericire si gustarea juneloru dulceti.

Amorulu nostru a fostu unu somnu, in care visedi, si nu scii cugetá cá óre visulu teu e adeveru séu numai nalucire; — amorulu nostru a fostu unu opiu ce 'nbéta simtiulu si cugetarea, si nu-ti aduci aminte de desceptare, de fericire si de mórte.

Amorulu nostru nu erá desvoltatu, ca sê si scie creá unu scopu la care sê tientedie, la care sê nesuésca; si cá-ci n' avea scopu: n' avea sigurantia de a durá, de a trai.

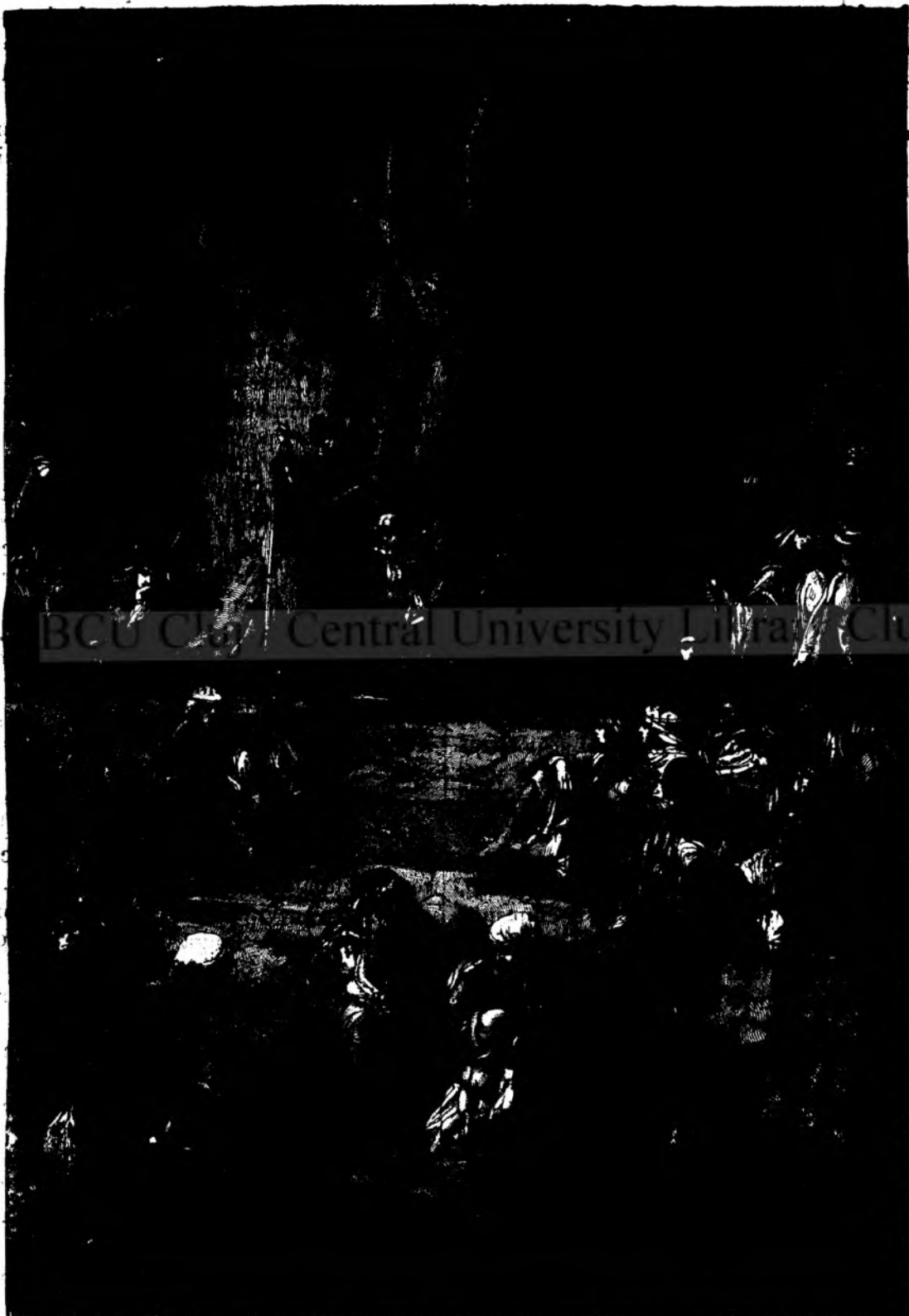
Cá-ci amorulu trece prin trei stadii. — Stadiulu celu d'antáiu e poes'i'a simtiului omenescu — flóreá poes'iei. — Mintea si anim'a e confusa, cugetulu si simtiulu n' au sciu cum si nu sciu ce; dar totu cugetulu si totu simtiulu asié e de dulce, asié e de poeticu si de farmecatoriu . . . . In stadiulu alu doile amorulu devine unu adeveru dulce, poeticu — ce te inaltia, si te fericescce. — Si in stadiulu alu treile amorulu se prefaca intr' unu medilocu naltu, destinatu de provedintia a conduce omenimea catra scopulu seu, si a suplini lips'a materiala, si a contrastá lupteloru vietiei.

Amorulu in stadiulu celu d'antáiu se jóca cu tine ca fluturulu cu flóreá. Mintea cea juna e pré preocupata, anim'a pré plina si sufletulu mai confusu cá se póta afla in fagurii amorului adevavat'a dulcétia. Amorulu de stadiulu alu doilea pârdele dintr'unu punctu de vedere mai naltu intrunesce poes'i'a cu adeverulu fantasticu, — si creedia scopu cu poterea naltului seu instinctu naturalu; scopulu i asigurédia viétia, i intaresce poterea si-lu tiene neclatitu ca stanc'a. Sufletulu omenescu de sine ajunge a simtá lips'a unui sufletu simpateticu, nu sê se jóca cu elu — ci sê lu fericésca, si 'n elu sê-si concentredie tóte visurile si tóta cugetarea.

(Va urmá.)

V. R. Buticescu.





Intre cedrii Libanonului.

## Meditatiuni literarie.

### II.

Viéti'a spirituala a unei natiuni abunasé-ma mai fidelu se exprima in literatur'a sa.

Literatur'a aréta marirea, séu decaderea natiunei, — literatur'a aréta armoni'a, séu disarmoni'a tuturoru lucrurilor unei natiuni.

Nemica nu e in legatura mai strinsa cu viéti'a unei natiuni, decatu cum e literatur'a. — Viéti'a natiunala e efluculu unei culture serióse, cultur'a éra numai atunci se póte estinde cu pasi securi, candu viéti'a natiunala nu e conturbata de spiritele intunerecului.

Cu aceste credemu, câ amu spusu si causele, de ce nu e armonia in literatur'a nóstra, — pentruca neci in viéti'a politica a natiunei nu e armonia.

Dar ca se nu ratecescu cumva prin acestu labirintu, in care cu greu amu aflá firulu de auru alu Ariadnei ca sê esu, spunu numai atâta câ desvoltarea literaturii de regula tiene pasi cu desvoltarea vietiei natiunale, si din contra viéti'a politica a unei natiuni e conditionata — asié dîcandu — de literatura; cu unu cuventu literatur'a e specululu celu mai fidelu alu culturei si potestati natiunale.

Fara viéti'a natiunala nu póte inaintá cultur'a, si fara cultura viéti'a natiunala si in casulu celu mai bunu remane ilusoria.

Rom'a a ajunsu culmea culturei si potestati sale pe tempulu lui Cesare, Augustu si tótu atunci au vietuitu Cicerone, Oratiu, Virgiliu, Ovidu, Catullu, Liviu, Salustiu, Corneliu Nepote — toti atâti lucéferi luminosi pe orizontulu sciintieloru, reprezentantii evului de auru.

Literatur'a inse nu numai câ e efluculu poterei de viéti'a natiunala, ci ea inca eserciéza o influintia fórté salutaria asupra acesteia.

Literatur'a inaintata trebuie sê posiéda o limba desvoltata.

Cum stâmu noi óre cu limb'a?

Déca vomu privi abusurile nenumerate ce se facu cu biéta limb'a nóstra, trebuie sê spunemu câ stâmu cam fórté reu, câ-ci care de care o schimosesce, o sucesce si resusesce dupa placulu seu, dupa principiile sale si de aceea vedemu atâte maimutiarri si jocarii copilaresci ce facu unii ómeni cu limb'a nóstra, care in sine e o limba apta spre a exprime tóte cugetele si simtiemintele natiunei, si inca sê le exprime — curatu romanesc!

Si avem noi óre o limba corespundietóre tuturoru cerintieloru? — Respondemu, câ — da, avem, si déca in limb'a científica uneori

suntemu impedeati simtiendu lips'a terminiloru alergâmu indata la sorgintele originalu, la limb'a latina, si numai de câtu amu esútu din perplexitate. Acést'a o facemu pe cale legala, fara ca sê ni-o póta imputá cineva, câ-ci si strainii se folosescu de terminii latini in limb'a científica, apoi cu atâta mai multu suntemu indreptatiti noi.

Trebuie inse sê observâmu, câ imprumutarea vorbeloru latine sê facemu numai din necesitate, ér' nu ca multi „cuventologisti“ puritani de ai nostri, cari atâta se lasa a ff rapiti de spiritulu reformarei, câ neci nu au tempu sê cugete, câ si lucrurile vechi potu ff mai bune decatu cele nóue, si asié in mani'a loru de a totu „romanisá“, strica ce-e bunu romanescu si implinescu lacunele facute de ei insii prin cuvinte latinesci, si cine mai scie cu ce nu, — apoi ei cugeta câ prin acést'a au salvatu limb'a romana de strainisme, pe candu dieu, chiaru ei scriu in o limba mai cu totul straina.

Cuventologiele aceste au ocupatu multu tempu pre literatii nostri, si erá odata tempulu, candu domnii literati mai neci câ faceau altu ceva, de câtu câ scarmenau esteriorulu limbei romane, ér' cu geniulu ei cu atâta mai putienu s'au dedatu a se deprinde si de aceea vedemu, câ fórté putieni literati romani sunt cari scriu romanesc, ci de si folosescu cuvinte romanesci, mai cu dreptu cuventu se póte díce, câ scriu frantiosesce, italianesce, latinesce, germanesce séu — unguresce.

De ce? — Pentruca inainte de ce amu luá pen'a literaria in mana, nu pré avemu ocaziune sê studiâmu geniulu limbei romane, câ-ci suntemu ocupati cu studiulu altoru limbe.

Déca privimu cu seriozitate asupra literaturii nóstre, pe langa disarmoni'a aretata mai susu, trebuie sê observâmu si aceea, câ in lucrurile literarie preponderésa lips'a de o resolutiune seriósa.

Vedemu adeseori eveneminte momentóse in istori'a literaturii nóstre, — candu si candu se ivescu cativa apostoli mari ai culturei natiunale, carora li urmésa o multime de talente si anime devotate acelei cause sante, — inse acele eveneminte sunt trectóre, apostolii cei mari devinu parasi si uitati de natiune, — acele talente frumóse si anime zelóse curendu vedemu câ se abatu de pe acea cariera sublîma si peru in labirintulu vietiei comune, — abunaséma inspaimentati de sórtea trista a premergatoriloru loru, si innebusiescu instinctulu loru celu nobilu, si-denéga inclinatiunile spre a propogá adeverulu, frumosulu si nobilulu, ingrópa talen-

tulu literariu spre a cauta adapostu in vieti'a comuna, câ-ci nu voiescu sê móra cuceriti si asupriti de fôme si frigu sub gardurile strainiloru, — tenerii inflacarati candu si-au insusitu mai bine limb'a literaria si si-au cascigatu câte-va cunoscintie frumóse, candu aru acceptá publiculu mai multu de la densii, atunci vedemu câ si-depuu condeiulu literariu spre a-si — cascigá pana, spre a-si asecurá esistinti'a sa si a — familiei sale.

Julianu Grozescu.

### Cedrii Libanonului.

(Cu ilustratiune pe pagin'a 333.)

Intre muntii Libanonului locuiescu maronitani, unu poporu simplu, iubitoriu de datinele si moravurile antice, — duce o vietiá patriarcala.

In adenculu paduriloru de cedri jacu satele manuntiele, colibele pastoriloru, — printra stancile gigantice pascu caprele, in urm'a turmeloru se vedu fetitie frumosiele si barbati atleti in mana cu puse'a ghintuita, la brêu cu angiaru si pistóle.

Barbatii in totu momentulu trebue sê fia gatiiti spre bataia, câ-ci in vecinatatea loru locuiescu druzii mohamedani, unu poporu selbatecu si iubitoriu de rapiri si fapte sangeróse.

Ambele popóre eroice sunt de o origine, religiunea inse i-a despartitu, i-a facutu neamici cerbicósi; druzulu mohamedanu cu cea mai nemarginita ura persecutésa pre maronitanulu crescinu.

Ni aducemu inca bine a minte de luptele si omorurile grozave ce s'au intemplat mai nainte cu vre-o câti-va ani, candu druzii au cutrieratu tienuturile Libanonului.

Prin aceste tienuturi au umblatu órecandu poporulu lui Israelu, si aici a domnitu natiunea comercianta a fenicianiloru, — aici in apropiare e léganulu crescinismului, si poporulu din muntii Libanonului primindu religiunea crescina, in decursu de sute si sute de ani si-a pastrat'o cu scumpetate, cu tóte câ erá totu neodihnitu de influinti'a mohamedanismului. Aici au falfaitu standarde glorióse a le armiiloru cruciate, si totu prin aceste tienuturi au umblatu si neincetatu umbla mii si mii de péegrini cari vinu din departare spre a se rogá sub umbrele sante a le cedriloru antici, cari si pana in diu'a de adi au remasu de pe tempulu regelui Solomonu.

Pe cóst'a muntiloru sunt manastiri, cu calugari simpli, dar inflacarati de devotamentu religiosu. Ilustratiunea nóstra aréta, cum unu

calugaru de acestia intr'o séra lina si frumósa explica cuvintele domnediesci poporului adunatu sub cedri Libanonului. — Neci bietulu calugaru nu e cu multu mai invetjatú de câtu ascultatorii sei, inse scie cetí sant'a scriptura si devotamentulu seu scie sê farmece animele satóse de mangaiare cerésca.

E tacere adenca, numai ventulu linu sioptesce printre frundiele cedriloru, — toti asculta cu evlavia cuvintele sante ale predicatoriului.

### GINEVRA AMIERI.

Novela italiana de Teresia Pulschy.

#### Introducere.

(Urmare)

La olalta mergeau ei la beserica si ingenuchiau inaintea icónei facatóre de minuni a Mariei in Ore St. Mihele; la olalta ascultau ei cuvintele bunului loru instructoru, Fra Angelo, care le spunea despre progresele ce facea edificarea zidirei de la Santa Maria del Fiore si cu o complacere si reproducea cuvintele cu cari Signoria ordonase edificarea zidirei turnului prin bravulu Gioto. „Sê se ridice unu edificiu pomposu,“ asié suná conclusiunea, „incátu sê intréca in inaltíme si frumsetie totu ce s'a ziditu in manier'a acést'a de catra elini si romani, pe candu se aflau in flórea puterei loru.“

Atuncea Antonio batea cu palmile si strigá in esaltatiunea sa: „Asta asié se cade, ca Florentia sê fia mai pompósa decátu tóte cele lalte cetáti ale lumei, ea sê fia cea mai frumósa!“ si incetu mai adaose: „Asié frumósa e ca tine Ginevra, o iubescu asié ca si pe tine.“ Rosíndu ca par'a focului, mititic'a se intorcea in alta parte, si ochii i se implura cu lacrimi: „Eu voiu sê ffu frumósa si admirata, incátu Antonio sê cugete numai la mine!“

Dara acést'a erá de gratia uitata, câ-ci Fra Angelo nara acuma despre acelu barbatu píu din Asisi, care udandu in gradina tuf'a sa de róse i se apropiá malitiosulu inamicu cu o fatia dulce si seducatóre.

Pentru a scapá de dinsulu Franciscu se aruncá cu fati'a si cu manile in tuf'a de spini, dara ce sê vedi, o minune! spini disparura la atingerea celui cu fric'a lui Domnedieu, si prin dulcele zefiru de séra se audí o voce: „Acele róse sê inflorésca fara spini! Si déca tu ascultandu vei resistá la ori si ce tentatiune Ginevra mea,“ asié vorbea Fra Angelo, „atunci me voiu duce odata la Asisi si „ti-oiu aduce o astfeliu de ramura fara spini.“

„Astadi parintele meu nu meritu asié ce-





## O DORINTIA.

Ce frumoasă seară ! Cerul e senin,  
Florile se 'ncanta de zefirul linu,  
Lun'a dalba plină trece pînă stele,  
Rou'a se coboară jos pe floricele.

Si eu cu durere cautu aste tóte,  
Cugétandu la tine cãtu esti de departe,  
Si ce fericita atunce eramu  
Cãdu in grãdinióra cu tine vorbeamu.

Dara crud'a sórte departe te duşé  
Si placutul sóre dela mine-apuşé,  
Fara tine, scumpe, n'amu dîle senine,  
Viéti'a mi-e unu doliu, peptu-mi in suspine.

Nu am, Dómne, 'n lume numai o dorintia,  
O ! aibi indurare de-a mea suferintia !  
Si mai ada-odata pre care-lu dorescu,  
Ca mai multu in lume sê nu patimescu !

Elena Novacu.

### Ceva interesantã pentru mame.

Scimuz cu cãta fragedîme si-iubescuz mamele pruncii loruz. Nu este mama, carea sê nu dorêscuz a vedê pe prunculu seu crescutu si trupescuz frumosu. Apoi cu ariutuz mai vîrtosuz, cã-ci unu proverbîu cunoscutu mai dîce si acêta, cumcã in trupu frumosu locuesce si sufletu frumosu.

Mamele inşê demulte ori sunt ultraiste in amórea catra pruncii loruz, si acêst'a spre stricarea loruz. Se nu luãmuz alta materia de pertractatu, numai pe omenii ghibosi.

Unii medici sustienuz, cumcã fundamentulu inghibosierei, e morbulu englesu numitu „rachitis“ care nu e altulu decãtu succesorule scrofuloruz.

Mediculu prusianu Kr . . . concediendu si pareerea acêta, mai adauge si alte cercustãri fórtè momentóte si esterne, cari obvinuz in bratieluz mamei, ca si cause a le inghibosierei. La acêste cercustãri voimuz sê tragemuz atentiunea prestimateloruz mame romane.

Inghibosierile — dîce Dr. Kr . . . — ca obiectu de frunte a Orthopediei, nu jactu asié tare in „rachitis“ cum se crede de comunu. Modrulu de comunu alu inghibosierei, carea se incepe cu unu umere mai redicatu si strembu, apoi se gata cu inghibosiarea spinareii inapoi si in drepta, jacte demulte ori in o indatinare rea a tenerii trupului ori la sîdere ori la umblare, ori la ori ce ocupatiuni, mai cu sema, in urmãrea pierderei de sange si a debilitãtii musculare, pe tempulu crescerei trupesci, dar mai vertosuz si in o crescepe a prunciloruz de totu contraria, carea desu se întempla.

Nu potemu deci a nu adugosinainte unele observãri meritorie in obiectulu acêta, ca sê aretãmuz : cum se conduce de multe ori forte contrariu naturei crescerea trupescã a pruncului, prin care se pune fundamentu morburiloruz celoruz mai schimosite si nevindecavere, cari amarescu tóta viéti'a celui cuprinsu.

Mai nainte de tóte e una eróre mare a aceloruz parinti si crescatoruz, cari pe pruncuti sei debili si nepo-

tintiosi, inca in cea mai frageda etate, i silesu, seu prin totu felulu de momeluz, i amédia, ca sê incepa a umblã seu a stã de sine pe pitore. Cei mai multi parinti ascêpta momentulu acela, candu voru vedê pe fiii loruz pe pitorele proprii umblandu, cu unu doru, ca si cum in acelu evenimentu ar stã tóta fericirea. Pe pruncu luredica langa óre-ce obiectu, ce i póte servi de spriginire, apoi prin cuvinte lingusitóre, si alte midilóce atragatóre, se silescu a-lu desceptã si animã, ca sê incerce a face pasii cei d'antãiu pe carierã vietii. A succesu acêta odata, apoi nu mai cunósce margini bucuri'a parintiloruz, si pentru acea se facu in tóte dîlele incercãri nóue, esercitãrile incepute se continua cu energiã, ca sê se póta desvoltã si cualificã cãtu mai in graba capacitatea umblãrii si fugaririi in pruncu. Dar dorere, astfelu de parinti si crescatoruz nu-si aducu aminte, cumcã prin acea se face cea mai mare vatemare pruncului, si demulte ori bucuri'a cea pucinuz duratóre li se respatesce cu diformarea seu ingherboviria trupului si cu o langedîme perpetua a pruncului.

Opiniunea acea, cumcã pe pruncuti ar trebui cãtu se póte delocu la inceputu ai desvetiã de teraitura pe diosuz, e de totu falsa si contraria. Din contra, teraitura a pruncutiului pentru etatea lui cea mai crudã, e unica miscare naturalã si instinctulu naturalu inca pentru acea e plantatu in firea pruncului, pentru ca de si nesciundu, totusi simtiesce cumcã membrele osóse ale sale sunt cu multu mai debile, decãtu ca sê póta portã greumentulu trupului întregu

Dreptu acea, de voimuz se incungiurãmuz ingherbovirile, sê culcãmuz pruncii candu e tempulu frumosu diosuz pe ierba verde in liberu, seu in chilia pe unu matratiu, si sê-lu lasãmuz de sine a se sucã, si a porni pe patru pitóre dupa placu. Sê nu-lu animãmuz spre a se redica in auzu, numai atunci sê-i dãmuz ajutoriu candulu vedemuz cã singuru pornescuz.

Tocma asié de nefavoritóre pentru desvoltarea trupescã a pruncului e si portarea pe bratia, mai cu sema acea, candu grigitorele de prunci pentru usiorare, invaluiuz pruncuti in cãrpe pe dupa umeri seu in spate portandu-i. Ele si usioredia prin acêta portarea pruncului, dar punu fundamentu unei inghibosieri mai tardîe, pentru cã trupulu teneru si fragedu, fiindu fara radiemuz, scade in sine, spinarea stã strêmba si se ingãrbovesce. Decã are sê fia portatu pe bratia cutare pruncu, atunci mai recomandabilã e portarea pe mana asié cãtu decã lu-tienemuz pe palm'a manei drepte, atunci cu man'a stanga sê-i facemuz propta la spate. Si acêta se cere a se schimbã desu de pe o mana pe alta.

Georgiu Traila.

## C E R N O U ?

\*\* (Premiulu celu mare) alu fóiei nóstre pentru semestrulu alu doile, adeca icón'a „Regin'a Sabei la regele Solomonu“ sosi chiar in momentulu acêta din Berlinu. Acêst'a icónã e chiar asié de mare ca si ceea din semestrulu antãiu, ér in cãtu vîvesce frumséti'a compusetiunei si a esecutarei, dóra inca o si întrece. De aceea suntemuz convinsi, cã premiulu acêst'a — de care n'a datu neci candu neci o fóia romanêscã — asisdere si-va secerã complacerea tutoruz prenumerantiloruz nostri. Espedarea se va incepe in septeman'a venitóre, de óra-ce inse intr'o dî nu se potuz espedã decãtu numai 30—40 de esemplare, ne rogãmuz de paciuntã in-



tesei, principiloru si princeșelor ori si candu, aru voi sê intre, sê li concêda a intrá. Mai tardiu — totu in tempu estraordinariu — se ivesce la pòrt'a mare o calêsa stralucita. Pad'itorii oprescu calês'a dicandu cumca numai principii si princeșele potu intrá. — „Eu sum princeș'a de Gerolstein — mana, da numai nainte!“ dîse dam'a din careta si pad'itorii se retrasera cu reverintia lasandu ca sê intre caret'a. — Acêsta princeșa intr'adeveru e teatralist'a Scheider, carea in operet'a mai noua a lui Offenbach „Princeș'a de Gerolstein“ jóca rol'a principala.

— (*Sultanulu*) acuma e in Angli'a unde a fost primitu fòrte cordialmente. In 21 l. c. va parasí Britani'a si in 26 va sosi in Viena. Se dîce cã pretutindene spesêza fòrte multu; in Paris intre altele a cumperatu o multime de fotografii femeiesci si le-a dusu cu sine. **Maestatea sa** adeoseori s'a tradatu, cã peste mesura i placu femeiele din Paris. Intre altele odata s'a exprimat, cã cea mai principala frumșetia a Parisului e, cã secsulu frumosu nusi acopere fati'a cu velu. Se pòte dara, cã sultanulu va propune ca si femeiele din Turci'a sê umble cu fatia desvelita si dieu secsulu frumosu abunasema nu s'aru opune acestei reforme, deòrece femeia mai multu doresce cu sê fia vediuta, de câtu ca sê véda.

— (*Memoarele lui Massimilianu*.) p̄cum scrie o fòia din Coloni'a, in curendu vora aparé de sub tipariu, Louis Blanc le va odá.

— (*Inmormentata de viua*.) In „Journal de Pontarlier“ cetimu cã o fêta de 22 de ani din Montflorian a repausatu in urmarea unei bóle epileptice si dupa dóue dîle o si dusera spre inmormentare. Cei ce aruncara pamentu in grópa, observara cu mirare cumca cosciugulu s'aru miscá si unele oftari innabusite se audiau. Scósera dara cosciugulu iute din grópa, lu desfacura si vediura cã fêta erá numai semimòrta, deòrece taindu-i-se o vèna curse sange, — deci o dusera a casa, inse fêta nu s'a mai deceptatu si peste trei dîle o inmormentara de nou.

— (*Pescarii s'au prinsu pe sine*.) Langa unu satu din Franci'a proprietariulu unui lacu a voitu sê prasesca pesci, deci a opritu pescaritul pana candu voru cresce pescii. Trei ómeni intr'o nópte s'au cuge-tatu cã pescii voru fi destulu de marisiori, deci se dusera sê prinda pesce; — se desbracara si apoi intrara in apa. Au prinsu pesce, dar candu au voitu sê mërğa catra casa nu-si gaseau hainele, pad'itoriulu le-a fost luat.

— (*Sinucidore dupa*.) Intra s'ara din dîlelele trecute s'a intemplan o drama estraordinaria in canalulu Campine de lâng' Antwerpen. Pe cand se inserase, unu luntrasiu siedeá in luntriti'a sa si privea in departare; astfelu meditandu odata vede cã unu ce negru cade in apa. Elu nu poté sê véda ce a cadiutu, dar condusu de o presentire intunecósa, a indreptatu luntriti'a intr' acolo, si chiaru atunci a ajunsu candu mass'a négra s'a aredicatu asupra apei. Pescariulu puse man'a pe mass'a négra si o tienù, dar n'o potù s'o aredice in luntriti'a cã-ci erá pré grea, deci strigá ajutoriu si numai de câtu se ivira cãtiva ómeni, la olalta apoi au scosu acea greutate din apa si spre marea loru mirare vediura, cã unu barbatu si o femeia erau împreuna legati cu funea pentru ca morindu, neci la mórte sê nu se despartiesca, dar curendu revenira la vietia si acuma sunt trecuti prin periculu de mórte.

— (*Regin'a Belgiei*) a ajunsu la Miramare, unde a cercetatu pre nenorocit'a imperatêsa Siarlot'a. Regin'a

cercetandu pre cumnat'a sa, totu de un'a e imbracata in vestmentu coloratu, ca sê nu tradeze cã gelesce pre Massimilianu.

— (*Despre primirea sultanului in Dover*) foile anglesc scriu câte-va date interesante. Portulu, precum si calea ce ducea la otelulu Lord Warden erau prefacute in partere de flori, dintre cari se naltiau fãlfaindu standardele turcesci si anglese. Erá o panorama imposanta privindu de o parte sîrulu stanceloru albe cu colinele lui Schakespeare, de alta parte era castelulu maretiu, cu o fatiada pompósa, apoi intre aceste movilele de nasipu acoperite de o verdetia frumósa si in fine in tóte partile se potea vedé o multime fòrte numerósa. Nae'a „Hortensia“, in carea era sultanulu cu suit'a sa, era urmata de dóue fregate francesc si dóue anglesc, dar afara de aceste in portu mai erau vre-o cinci corabie de resbelu, cari aveau sê faca salvele de onóre si alte ceremonie de festivitete ocașionala. — Abea a debarcatu nai'a, sultanulu fû intempinatu de principele de Wales, carele impreuna cu principele de Cambridge a grabitu naintea sultanului pe naia. Dupa densulu a venit viceregele din Egiptu spre a-si face onorile, apoi suindu-se in caretele curtei a mersu la otelulu Lord Warden, carele asidere era decoratu serbatoresce cu flori si flamure. Aci a primitu sultanulu si deputatiunea orasiului Dover, la a careia bineventare sultanulu a respunsu in limb'a turcesca, apoi dragomanulu a talmacitu respunsulu. Dupa aceste ceremonie sultanulu fû poștitu la mësá spre a mancá, unde numai fiulu seu si cãtiva nepoti ai sei a luat parte. In alta sala era mancá principele de Wales cu suit'a sa. Erá dóue patrie la 1 óra candu au mersu cu totii la calea ferata, pe care in dóue óre au ajunsu la Londra. Principii de Wales si Cambridge au intratu in trasur'a de curte si au ocupatu locu langa sultanulu spre a fi in societate cu densulu, dar la dorint'a lui cã mai bucosu ar dormi, principii s'au retrasu in alta trasura, si lau lasatu sê dorma bietulu sultanu. Numai de câtu se ivira caretele de parada de la curte, campanele bisericeloru sunau, trimitiasii gardei, carea statea sîru de la calea ferata pana la parculu de James, cantau fanfare, er' band'a militaria intoná cantece de bucuria, — poporulu entusiasmata strigá: „hurrah!“ — astfelu a trecut sultanulu impreuna cu principele de Wales catra palatul Buckingham, unde prin notabilitate curtei fu condusu in localitatile destinate Maiest. sale. Din Londra neincetatu face excursiuni prin orasiile din apropiare si pretutindene e primitu cu distinctiune cordiala.

— (*Generalulu Mendez*.) unulu dintre cei mai credintiosi soldati ai lui Massimilianu inca a fost partasiu de sórtea nenorocitului seu stepanu. De órece elu a judecatu la mórte pre generalii republicani Ortega si Salazar, sciea fia cine cã si elu va avé aceea-si sórte. Dupa ce i-s'a anuntiatu sentint'a de mórte, totu de odata i-s'a facutu cunoscutu cumca va fi puscatu ca unu tradatoriu. Dupa datin'a din Messicu tradatorii nu se pusca in fatia, ci din deretru. Cu tóte cã generalulu a dîsu cumca va avé elu curagiu ca sê stee fatia cu puscele in cordate, nu i-au concesu, deci a debuitu sê întórca spatele. Patru soldati au puscatu in densulu, inse neci unulu n'a nimeritu de mórte. Generalulu s'a școlatu si li-a dîsu sê tienteze mai bine, atunci unu soldatu s'a datu mai aprópe si l'a nimeritu de mórte.

— (*Regele Victoru Emanuelu*) inca va merge la Paris, si adeca s'a dechiaratu cumca acêsta caletoria e

detiermurita pe tempulu acela, candu Mai. Sa imperatulu Franciscu Iosifu inca va cercetá espusetiunea internatiunala.

— (*Principele italianu Umberto*) scimu cá a voitu sê incredintiese de socia pre repausat'a princesa Matild'a, acuma inse voiesce sê petiesca o alta princesa austriaca. De aci se esplica, cumca relatiunile intre cas'a domnitore a Austriei si a celei din Itali'a sunt forte cordiale.

\* \* (*Ce s'a intemplat cu Lopez?*) Despre sörtea acelui oficieru, care a tradatu pe imperatulu Massimilianu nu se scie nimica positivu. In diu'a urmatore dupa tradare inca l'au vediutu umblandu liberu in Queretaro. Candu Lopez se intelní cu generalulu Pepe Rincon Gallarde, i dîse: Generale! eu nu sum avutu ca dta, nu am mosii; eu traiescu dupa sabr'a mea. Speru cá la armat'a republicana me vei recomandá pentru atare postu. Pepe Rincon inse respunse: „Lopez, deca eu te voi recomandá pentru atare locu, apoi acela de siguru va fi — spendiuraterile.“ Din minutulu acesta Lopez nu se mai ivi in locuri publice.

\* \* (*Fuulu sultanului*), carele abié e de diece ani si-a petrecutu — séu celu putínu presupunemu, cá si-a potutu petrece — bine la Londr'a. A fostu intimpinatu din partea dameloru cu cele mai ferbinte sarutári. Regin'a Victoria, princes'a Cambridge si damele de curte tote l'au sarutatu de a rindulu. Suntemu convinsi, cá sultanutiulu va fi ducandu a casa suveniru placute. Ce dauna pentru dinsulu, cá nu e mai marisoru, atunce dóra l'aru fi sarutatu si mai cu — dragu.

*Felicitare*  
— (*Batiste Ieftine*.) Multe insuratiuni mai facu vagabundii din orasiile mari, nu mai cei din Paris nu pré au pareche. In dílele trecute candu se inserase, unu perdevéra standu pe o punte ca desperatu strigá numele „Eduardu, Eduardu!“ multime de preumblatori se adunara ca sê véda ce vré respectivulu? — „Domniloru — strigá perdevéra — fiti in ajutoriu, unu nenorocitu a cadiutu in apa, sê-lu scótemu, — elu din norocire a ajunsu unu stelpu alu puntei de care se mai tiene, — dar n'avemu neci o fune cu care sê-lu aredicâmu . . .“ Si intr' adevéru se audiá o vóce desperata de sub punte, inse nu se vedea nemicu; — atunci toti domnii si-au scosu maramele de pusunariu, le-au legatu impreuna si apoi perdevéra a lasatu funea in giosu spre a scóte pre nefericitulu acela din apa. Candu sê se apuce si cei alalti domni ca sê traga de funea improvisata, hopp! perdevéra o scapa din mana. Desperatiune din partea lui perdevéra, ingrigire generala din partea celorlalti cari erau de fatia, si in acésta confusiune neci nu observara cá perdevéra pe nesciute s'a furisiatu din multime, carea mai tardíu au vediutu pacalitur'a prin care li s'au rapitu batistele.

— (*Vapsitur'a*.) Unu flacáu cam tomnatecu, preocupatu de perulu seu ce incepú a incaruntí, dícea mai dílele trecute, unui omu de spiritu dintre amicii lui: „Albescu, — óre n'ar debuí sê-mi vapsescu pèrulu?“ — Nu, — díse omulu de spiritu, — cá-ci vapsitur'a nu amagesce de cátu pe celu ce se vapsesce.

— (*Istetime advocatiale*.) In Angli'a sunt scumpi advocatii, mai scumpi inca si de cátu-coi de la noi. Unu anglesu cam sgârcitu voindu sê scape de unele spese advocatiale, de vre-o câte-va ori a poffitu la prandiu pre unu advocatu, curuia apoi la mésa frumosu i-a comunicatu informatiunile cuvenite despre cauza sa. — Advocatul a mancatu si a beutu bine, inse de aceea totusi i-a tramisu cont'a pentru informatiunile de la mésa. Domnulu cu pricin'a inca n'a lasatu sê fia inselat, ci asidere a trimisu advocatului conta despre mancarile si beuturile consumate la mésa lui. Advocatul inse acusá pre domnulu sgârcitu cá i-a vendutu vinu si rachia fara licentia, ceea ce e forte opritu in Angli'a. In fine sgârcitulu nu numai cá ospetá bine pe advocatu, ci inca i platí spelele pentru informatiuni si in urma a fost si pedepsit pentru cá a ospetatu pre advocatu.

### Gâcitura de semne.

De Demetriu Dunca.

.oi lii§\* \*ie ;e u=?ia  
 ,e\* \*ie=a o \* \* =a; a\* \* i  
 §u +, i\* \*i ,â a +ê .ia  
 ,a§u §e,i ,â a +, e - \* \* a\* \* i  
 o ; =e - \* \* a =e + - Δ a\* \* i = e  
 ;e u§;e §u ?a§; i\* \* i  
 ;e,i li\* \* i □ ai ,u - = i . i = e  
 .o§i\* \* i e - o, ai\* \* i  
 Ju + ia§u ? = o; e + , u

— (*Deslegare numerice din nr. 26*: „Diaristic'a romana.“ Deslegare buna primiramu de la domnele si domnisiorele Amalia Popu, Anastasia Ardeleanu, Elena Popescu, Maria Seucanu, Neti Seucanu, Amalia Cratiunu, Anastasia Leonoviciu, Iuliana Gligoru, si de la domnii Stefanu B. Popoviciu, Demetriu Dunca, Nicolau Rancu.

### POSTA REDACTIUNII.



**Vienna.** J. V. Proverbele orientale voru fi bineprimite, tramine-mi-le. Atare novela tradusa, scurta, dar interesanta asfedere amu publicá cu bucuria.

**Unedóra.** Dlui I. M. Ai tramisu numai § ft 60, asté dara mai ai sê suplinesci l fl si atunci ti se va tramite premiulu din semestrulu I.

**Versurile:** „Adio“ si celelalte nu se potu publicá, nise pare cá ai mai multa aplicare pentru cele umoristice: Tramiteni de acele!

**Cu esemplare complete din inceputulu semestrului II. mai notemu inca sierbi.**

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoriu: **IOSIFU VULCANU.**